

Kelemen Hunor

HATÁRVIDÉK

Késő délután jelentek meg, vagyis akkor vette észre őket. Sokkal korábban nem is érkezhettek, mert amikor behúzta magamögött a kopott lakókocsi ajtaját, akkor csak a késő őszi délfellángoló napfényében a szokásos látványnak fordított hátat. Embereknek nyomát sem látta.

Valami ismét kínozza, mélyről jövő rosszsullét tört rá. Nem tudta eldönteni, hogy ez testi fájdalom, vagy csak a nyomorgó lélek üzenete, jajszó, figyelmeztető lüktetés.

A legegyszerűbb kezelési módot választotta: ivott néhány kortyot a félretett szederpálinkából, majd a koszos ágyterítőre dőlt és megpróbált gyorsan elszunyálni. Egy-két óra délutáni alvástól erőre szokott kapni, bár az ismeretlen eredetű fájdalom helyét még hosszú órákig érezte: mintha ott belül egy üreg maradt volna, egy hűvös lyuk, egy nagy üresség, egy sebhely, amiről aztán pár nap alatt megfeledkezik.

Eszébe jutott, hogy az ágyterítőt tavasz óta ki akarja mosni, de mindig a másik napra halasztotta ezt a munkát. Mindig talált egy jó kifogást, vagy csak egyszerűen, ahogy jött a gondolat, úgy engedte tovább röppenni. Régi stratégia: hagyni tovaszállni a gondolatok többségét.

A lakókocsi kis ablakán át pontosan a fejére sütött a nap. Nagyot sóhajtva feltápászkodott, és egy gyűrött kockás flanelinget az ablak elé helyezett. Akkor még biztosan nem volt senki a környéken. Észrevette volna.

Amikor felébredt, már ott voltak.

Az ágyból hanyatt dőlve felnyúlt, és a kockás inget egy begyakorolt mozdulattal lerántotta az ablakról. Felült az ágyban, és kinézett az ablakon. Először a nőt vette észre. A lakókocsitól ötven-hatvan méterre lehetett. Majdnem a töltés tetején guggolt, valamivel matatott, próbált valamit elrendezni. Figyelmesen előrehajolt, mintha simítana vagy törölné, igazgatna valamit maga előtt.

Úgy érezte, hogy megsértették az ő területét. Az évek alatt hozzászokott, hogy a folyó partjától az utca végéig az övé itt minden. Nincs róla papírja, soha nem is lesz, de itt az senkit nem érdekel. Mindig fájdalmat érzett, ha a magányát váratlanul valaki megzavarta.

Amikor a nő felegyenesedett, látta, hogy nagyon magas és vékony. Ellenfényben állt, háttal a lakókocsinak. Az árnyéka hosszan lenyúlt a töltésen, mintha az égből filmet vetítene egy mennyei mozigépész.

A nő lassan előrehajolt, egy palackot emelt föl, és egy fűles csészébe vizet öntött. Egyik kezében a vizes kannát tartotta, a másik kezével segített felülni valakinek.

Ketten vannak, nyugtázta, de nem vette le róluk a szemét.

Nem tudta eldönteni, hogy Iszaptelepről jöttek, vagy idegenek. Bár itt mindenki idegen, csak egyeseket ismersz, másokat meg nem, összegezte magának.

A nap közeledett a folyó partján sűrűn növényes szederbokrok koronájához. Az ellenfényben csak a két alak körvonalait látta.

A férfi ült, a nő mellette guggolt.

Az Iszaptelepről jöttek, gondolta, s majd nemsokára haza fognak menni valamelyik rozoga házikóba vagy bádogviskóba.

Többnyire a gyerekek járnak ki bújócskázni a telep végére. Ritkán látni felnőtteket, nekik mi dolguk lenne itt, ahol véget ér minden?! Néha ugyan kijönnek ide levegőt venni. Rövid időre elfeledkeznek a nyomorult életükről, a koszos utcákról, a penészes falakról. Süttetik magukat a nappal, nézik a lassan hömpölygő vizet, hagyják, hogy az áramlat vigye el a gondolataikat, majd úgy osonnak vissza, mintha bűn lenne és szégyellni kellene az álmodozást. A kutyák is mindig velük jönnek, egész falka. Ha jobban megfigyeli őket az ember, akkor hamar rájön, hogy ez egy nagy család. Kívülről ritkán engednek be idegen kutyát, igazi beltenyészet, ismétlődő vonásokkal, ugyanolyan foltokkal és színekkel, ugyanaz az előre nyújtott fej és enyhén oldalra fordított hátsó törzs. Úgy mozognak, mintha a hátsó lábaik lecsúsztak volna egy képzeletbeli sín párról.

A fő zsákutca ide fut ki, a folyó hatalmas U betűt leíró fordulójának a kiszélesedő feneke ez, ahonnan sehová sem vezet út. Ide csak elbújni vagy eltűnni szoktak kijárni az emberek. Feneketlen zseb a város peremén.

A folyó túloldalán a párában megbújó part már egy másik ország. Határvidék, bárholnan nézi is az ember. Embernek zsákutca, nincs innen kiút. Aki ide sodródik, az többnyire itt is marad. A csempészek régen is elkerülték, bár volt olyan időszak, amikor ezen a zsákfenéken próbálkoztak partra érni a cigarettával, innen csempészték a másik

oldalra a benzint és a motorinát. Akkor volt élet itt igazán, Iszaptelep virágkora: ömlött a pénz, csak itt nem maradt semmi belőle.

A nő mozdulatlanul guggolt, megvárta, amíg a férfi kiissza a vizet a kannából, majd gondosan segített hátraengedni a fejét.

Ellépett az ablaktól, majd a lakókocsi aprócska kályhájáról egy megfeketedett vasedényből az asztalon lévő csészébe öntötte a maradék hideg kávé. A zacc az edény alján megülepedett. A fémedényt visszahelyezte a kályhára. Este feltölti vízzel, hajnalban három-négy kiskanál friss kávé tesz hozzá, majd együtt a régi zaccot a friss kávéval lassú tűzön hosszú percekig főzi. Amint a kávé felfő és a barna gyöngyöző hab eléri az edény peremét, gondosan fölemeli, s pár másodperc múlva, amikor a készülő kávé forrása lelassul, ismét visszahelyezi a tűzre. Ezt a mozdulatot addig ismétli, amíg a gyöngyözés megszűnik és már csak az apróra őrölt kávé kavarog a lassú forrásban lévő vízben. Ezt a technikát régen tanulta, s amióta szétrobbant az utolsó kotyogója, ismét így készíti a napi kávéadagját. Amíg kávé van, nagy baj nem lehet. Arra mindig vigyázott, hogy ne maradjon kávé nélkül. Kevés dologtól pánikolt, de az, hogy egy reggel nem lesz kávé, amit megfőzön, mindig szorongással töltötte el. Ebben a pillanatban is pontosan tudta, hogy még négy napra elegendő készlete van, majd be kell mennie a városba vásárolni. Ahhoz pénz kell, a pénzhez meg hal, ami most éppen nincs, de egy kis szerencsével addigra ismét lesz fogás. Nem szívesen nyúlt a bankban lévő tartalékhoz, de a tudat, hogy a tanári nyugdíja ott van a bankszámlán, pontosan annyi biztonságérzetet adott, amennyi szükséges a nyugodt és gondtalan magányos élethez.

A tompított boldogsághoz, így nevezte magában. Ha a nyugalmát semmi és senki nem zavarta meg, akkor már boldognak érezte magát. Mérsékelten boldognak, de ennél többet már régen nem is kívánt magának.

Amikor a sors idevetette, akkor még sok hal volt. Sokkal több, mint most. Miután a folyó felső folyásán, néhány kilométerre innen, a túlsó parton elkészült az utolsó atomerőmű, minden megváltozott. Télen már be sem fagy a folyó vize. Azzal hűtik az atomot, így mondják a halászok. Azóta pusztul minden.

Volt biológianárként pontosan tudja, hogy mi történik, de semmi-re sem megy ezzel a tudással, mert nem változtat meg semmit. A semmit sem érő tudás, így hívja.

Csak nézi a vizet, figyelni a megváltozott életet, és ennyi.

Kávésbögrével a kezében kilépett a lakókocsiból a ponyva alá, amely délután is árnyékot tart. A fa asztallapra tette a csuprot, majd pár lépéssel odébb ment. Félterpeszben állva hosszan pisilt. Már nem igazán volt ereje, mintha a nyomás elillant volna, mintha valahol eresztene a vezeték. Máskor feleennyi idő alatt kétszer annyit vizelt erős sugárban. Most meg csak áll, nyomja alhasból, alig csorog.

Megvan minden baszva, gondolta, miközben az utolsó cseppeket hosszan lerázta. Nem szerette, ha az alsónadrágján akár egyetlen cseppnyi folt is marad.

A szárnyashangyák az asztal körül gyülekeztek, azokat nézte, majd a kávé után nyúlt. Amikor ilyen nagy mozgásban vannak, éles szélre, esőre, viharra lehet számítani. Ahogy fölemelte a bögrét a szájához, ismét meglátta a két alakot, pedig már szinte meg is feledkezett róluk. Úgy nézte, mintha először kerültek volna látókörébe.

A nő most felültette a férfit és a mellettük lévő fa törzsének támasztotta a hátát. Úgy ült ott a férfi, mint egy sebesült katona. A nő a férfi haját igazgatta nagy gonddal. A feje teteje kopasz volt és fényes, két oldalt és hátul hosszan lenőtt az ezüstszerű haj. Úgy simította el, hogy egyetlen tincs se hulljon az arcába, a hosszú tincseket a füle mögé helyezte. Akkora figyelemmel csinálta, mintha valami fellépésre készítené: élete legnagyobb szerepére.

Vagy beteg, vagy öreg. Vagy mindkettő, állapította meg a bő félszáz lépésnyi távolságból. És nagyon sovány. Bár az ellenfényben a részletek nem látszottak, mégis úgy vélte, hogy a férfi arca szürkészöld.

Mint egy rendes hullának, mondta csak úgy magának.

Tíz év alatt megszokta, hogy saját magának beszél, kimondja hangosan mindazt, amit gondol. Emberi hangra volt szüksége, de senkit nem engedett közel magához. Amikor még engedett volna, akkor senki sem jött. Hetekig, hónapokig csak ült itt a világ végén, nézte a fákat, a vizet, a madarakat és a bogarakat, a némán tátogó halakat, a felhőket és a csillagokat, s néha jólesett hangosan gondolkodni.

Tulajdonképpen itt szerette meg a saját hangját.

A régi életében, az iskolában sokat kellett beszélnie, de akkor nem figyelte magát, nem hallotta a saját hangját. A gyerekekre figyelt és arra, hogy érthetően elmagyarázzon mindent. Otthon keveset beszélt és ahogy az évek teltek, az a kevés még kevesebb lett. A felesége

többnyire gyorsan beléfolytotta szót. Amikor mondani akart valamit, már a mondat felénél a szavába vágott. Mintha mindent jobban tudna. Másnak ott nem lehetett szava. Egy idő után már meg sem szólalt. Ha kérdezte a felesége, tömondatokban válaszolt. Abból nehezen lesz vita, gondolta. Rosszul gondolta.

A két gyerekkel kiválóan szót értett, de csendesesen arra nevelte őket, hogy húzzanak el a városból. Szófogadó fiúk voltak. Ketten két különböző országba mentek. Tavaly meglátogatták, akkor volt hetven. Halat sütöttek, bort ittak, keveset beszéltek, néhány nap után a fiúk visszautaztak új hazáikba. Az egyikőtől egy igazi Solingen bicska, a másiktól egy mindent tudó Garmin óra maradt, amely minden lépését tūpontosan rögzíti. Apró ajándékok a világ másik feléről.

Most már szereti a saját hangját. Senki sem szól rá, senki nem szakítja félbe.

Éppen hatvanat töltött, amikor a felesége egy június végi reggel azzal állt elő, hogy neki márpedig joga van a boldogsághoz. Ezt olyan hangsúllyal mondta, hogy semmit sem lehetett hozzáfűzni. A márpedig nélkül is egyértelmű volt, a döntés megszületett.

Ki költözik el? – kérdezte.

Te! – hallotta a felesége hangját valami távoli mélységből.

Pár nap múlva már kint lakott a folyó partján, ebben a lakókocsiban, amelyet egy mérnök barátja ajándékozott neki. Sőt, ki is vontatta a terepjáróval ide, a világ végére, a semmi szélére. Akkor már pusztulásnak indult minden körülötte, de az ember a saját nyomorában észre sem veszi, hogy a város, a benne lakó emberek, a közösség éppen leépülőben van. Még pár évig innen járt be a városba. Amióta nyugdíjas, azóta csak vásárolni és a kifogott halat eladni biciklizik be a dzsuvás piacig. Más dolga nincs ott.

Eszébe jutott, hogy keresse elő a kukkerét, azzal majd közelebből meg tudja nézni a két betolakodó idegent. Mostanában ritkán vette le a kezébe a régi kukkert, pedig volt idő, amikor csak éjszakára tette le a nyakába akasztott eszközt. Olyan volt, mintha a meghosszabbított szeme lenne. Ha a telep felől érkezett valaki, jó idejében tudta, hogy kire és mire számíthat, de a folyót és a túlsó partot is gyakran kémlelte. Fejben fel kellett építenie a környezetét, és ahhoz a leggyorsabb és legbiztonságosabb eszköz a kukker volt.

Tanárként is gyakran kézbe vette, mert tanítványainak így könnyebben meg tudta mutatni a madarakat és a nádasban bujkáló állatokat.

Amikor helyet csinált a volt feleségének, hogy az végre boldog legyen, kevés dolgot hozott magával, de a kukkert nem hagyta a régi házban. Az Iszaptelep legvégén telepedett meg, ismerte a helyet, régen ide járt horgászni, meg a legjobb tanítványaival madarakat figyelni.

Amikor a lakókocsival megérkezett, és a töltés alatt a fő zsákutca végében letelepedett, az iszaptelepiek meg voltak győződve, hogy a hóbortos professzor nyár végén visszatér a városba.

Nem kérdeztek tőle semmit, mert errefelé nem szokás mások dolgával foglalkozni, az embernek elég a saját baja. Ha valakinek mondanivalója van, azt előbb vagy utóbb el fogja mondani. Itt mindenre van idő.

Néha távolról nézték a professzort, de csak akkor jöttek közelebb, amikor segítséget kért tőlük, és a lakókocsit a kerekeiről magas betontéglákra helyezték. Akkor biztosra vették, hogy a lakókocsi itt marad. Nem zavarta őket az új lakó, megfelelő távolságra volt és nem kíváncsiskodott fölöslegesen.

Délutánra már az egész telepen azt beszélték, hogy a professzor marad, új és állandó lakója lesz a telepnek. Ezután már így szólították: Professzor! Onnantól kezdve egy kicsit az övék is volt. A nyomorultaké. A plébános, aki néha kijárt a telepre, azzal biztatta őket, hogy javul a helyzetük, most már saját professzoruk is van.

A kukkerrel a kezében kényelmesen elhelyezkedett az asztal melletti széken, lábait a kopott farönkre helyezte, és lassan, komótosan megtörlölte az enyhén összekarcolt lencséket.

Először a földön ülő, hátát a fának támasztó férfit vette szemügyre: az arcából élesen kiugró orra és a szürkés arcbőre tűnt fel. Mintha ismerős arc lenne, de nem tudta hová tenni. Évek óta alig járt emberek közé, s arra lett egyszer figyelmes, hogy a régi, ismerős arcokhoz nem talált nevet, majd később mintha minden arc ismerős lenne, mintha már látta volna valahol. Ez is a hosszú élet egyik átka: ismerőssé válik minden és mindenki, de elfelejtetted a nevüket.

A földön ülő férfi ritkás haja ős volt, de a lehulló fürtök vége sárgás árnyalatban játszott. Nem tudta eldönteni, hogy ez a fény játéka, vagy csak az öregség és az ápolatlanság keverte árnyalat.

Olyan sovány, hogy egy jó elemlámpával át lehetne világítani a fickót, motyogta maga elé. Akár nyolcvan-, de talán kilencvenéves is lehet.

A halál már benne lakik, dűnnyögte.

A férfi arcát rövid, fehér szakáll borította, ami az állán kicsit hosszabbra nőtt. Olyan rendezett volt az ősz szakáll, mintha most jött volna a borbélytól. A gondozott szakáll még jobban kiemelte a szürke arcbőrét, a beteg tekintetét és megtört tartását. A füle aránytalanul nagynek tűnt. Ahogy a fejét hátraengedve a fának támasztotta, tekintete a vékony keretű szemüveg mögül egyenesen az égre tört. Mintha egyetlen pontot nézne. Mint aki megtalálta a magas égbolton a végtelen semmiben azt, amit keres, és most nem tudja levenni róla a tekintetét.

Csak a nagy semmit lehet így nézni, gondolta a Professzor.

Vagy a mindenséget! – mondta ki hangosan.

De hát az mind ugyanaz, állapította meg önmaga számára.

Végtelenség, mindenség, semmi! – ismételte a szavakat elégedetten.

Miközben a kukkeren keresztül a férfi arcát fürkészte, arra gondolt, hogy csak itt meg ne haljon, mert akkor mindenféle emberek jönnek, kérdeznak összevissza, nyilatkozatokat kell írni, ő meg sem az emberekhez, sem a buta kérdéseikhez nem érzett semmi készletét. Mi több, már magától a gondolattól is gyomoridege lett. Azt meg sohasem szerette, mert perceken belül mindig menetrendszerűen érkezett a hasmenés.

A nő ismét a férfi elé guggolt, és miközben a férfi összekulcsolt kezeit a tenyerében tartotta, lassan beszélt hozzá.

Szépen öregszik a nő, ami nem könnyű dolog, keveseknek sikerül, állapította meg a Professzor.

Lehet hatvan, ötven, de akár negyven is. A haldokló férfi lánya vagy felesége, találgatta, miközben szemét le nem vette a nőről.

Haja már őszül, csorog belőle az ezüst, de még nem fehér. Vékony arcából kiáll az orra, hátúszásban cápának lehetne nézni, gondolta, és elmosolyodott a saját hülye viccén.

Hasonlít az orruk, állapította meg, de ez nem jelent semmit, hisz nem ritka, amikor a társak évtizedeken keresztül egymáshoz idomulnak és fizikai vonásaik hasonlóvá válnak.

A férfi hátravetett fejjel hallgatta a nőt, ritkán mozdult meg az ajka, csak szavakat mondhatott.

A nő, mint aki megérzi, hogy nézik valahonnan, a lakókocsi felé fordult, egy pillantást vetett a Professzorra, majd ismét az idős férfi arca felé fordult.

Mint a gyerek, akit leskelődésen kaptak, úgy megszégyellte magát. Leengedte a kukkert, pár másodpercig még a két távoli alakot nézte, aztán a lakókocsi nyitott ajtaja felé indult.

Mi közöm hozzájuk? – kérdezte saját magától.

Az égvilágon semmi! – válaszolt saját kérdésére. S közben egy kicsit csodálkozott saját magán, hisz évek óta szinte semmilyen érdeklődést nem mutatott mások iránt.

Vacsorára mindig keveset evett. Ennek egyetlen oka volt: így sokkal jobban aludt. Egy szelet pirítós kenyeret vajjal és zöld paprikával, nyáron néha lecsót, sült vinetát augusztus derekától, almát sajttal, ilyesmiket. Most nem volt étvágya semmi máshoz, csak egy szelet érlelt sajtot rágott el, és közben a hangyákat bámulta a sárga fűben. Látszólag összevissza rohangáltak, de tudta, hogy ebben egy pontosan felépített rendszer működése nyilvánul meg.

Magányos hangya nem létezik, állapította meg újfent.

Szódavízzel fröccsöt készített, és úgy helyezkedett el a székkal, hogy bal szeme sarkából rálásson a töltésre.

Miközben a fröccsöt kóstolgatta, elcsodálkozott saját kíváncsiságán, de azzal nyugtatta magát, hogy tulajdonképpen a két idegen távozását várja.

Úgy pillantott balra, mint aki fél, hogy ismét rajtakapják.

A földön ülő férfi és az előtte guggoló nő homloka összeért. Olyan mozdulatlanok voltak, mintha egy óriás fényképet kasírozott volna valaki a láthatárra. A Professzor lenyűgözve fordította feléjük a fejét. Percekig mindenről megfelelkezve nézte a két alakot. Csak akkor rezzent össze, amikor a nő lassan – mintha lassított filmben mozdulna – felállt, és lehajtott fejjel nézte a fának támasztott férfit.

Beleborzongott az előbb még gyönyörűnek tűnő látványba. Biztos volt, hogy valaminek a végét látja.

Amikor a nő feléje fordult és integetni kezdett, úgy pattant fel a székről, mint aki már várta ezt a gesztust, és felkészült arra, hogy gyorsan odasiessen. Az utolsó korty fröccsöt még felhajtotta, s mintha csak bármi is rajta múlna, gyors léptekkel elindult a töltésen álló nő irányába.

A töltésre lépve tudta, hogy a férfi már nem él.

Kicsit bénán, feszengve, hisz rég nem csinált ilyent, részvétét fejezte ki a nőnek, aki csak biccentett, majd hosszú perceknek tűnő hallgatás

után arra kérte, hogy segítsen levinni a férfi mozdulatlan testét a folyó partján a stéghez kötött csónakhoz.

Akkor látta meg, hogy az ő csónakja mellé egy hosszú, frissen festett csónakot kötöttek ki.

Ezzel érkeztek, nem iszaptelepiek, állapította meg.

A nő közben egy sűrű szövésű vízhatlan ponyvát terített a földre. A Professor szó nélkül segített elhelyezni az öreg férfi testét a ponyván, majd a fej felőli végét megragadva elindult a töltésen lefelé, a part felé. A nő ugyanolyan szótlanul a ponyva másik végének két sarkát összefogva araszolt a Professor után, és közben a szeméből könnycseppek peregtek le az arca két oldalán. Némán sírt, nem zokogott, nem sopánkodott, egyetlen hangot sem adott ki.

A csónakhoz érve látta, hogy annak aljában egy fekvőhely van kialakítva, minden bizonnyal itt feküdt korábban a férfi. Anélkül, hogy bármilyen eligazításra várna, úgy fordult, hogy a férfi hulláját a kialakított fekvőhelyre tudják fektetni. Nem volt nehéz dolguk, hisz a sovány testet ketten könnyedén a csónak aljába helyezték.

Azt kérte, hogyha meghal, a tengerbe temessem. Ezért indultunk útnak – mondta a nő a Professor felé fordulva.

Megálltunk kicsit pihenni, mert már nagyon rosszul volt. Nem értük el a tengert – magyarázta.

A Professor megrendülve hallgatta, nem kérdezett, nem szólt, csak némán állt a stégen.

Aztán csak annyit tudott kipróbálni, hogy az önök dolga, nekem semmi közöm hozzá.

Nem biztos, hogy a nő hallotta, mert nem válaszolt.

A nő a ponyvával betakarta a férfi holttestét, majd egy olyan mozdulatot tett, mintha csak intett volna, hogy most hagyja őt magára.

Már szinte a töltés tetején volt ismét, amikor a nő utána szólott, és megköszönte a segítséget.

Hajnalra már a tengeren lesz a csónak, gondolta a Professor. Egy éjszaka alatt a sodrás minden segítség nélkül elegendő ahhoz, hogy a közeli torkolatig vigye a csónakot.

Mielőtt elindult volna lefelé a töltés másik oldalán, a lakókocsija felé, látta, ahogy a nő még a stégen áll, de már eloldotta a csónakot. Lassan elsötétült az ég alja, és a szél magában hordozta az éjszaka hűvösségét.

Ez volt az utolsó kép a két idegenről, akik teljesen felborították a délutáni semmittevést, az életének a megszokott rendjét.

A lakókocsihoz közeledve meglátta a fának támasztott biciklit.

Csütörtök van, vagy péntek. Kedd is lehetne tulajdonképpen, de ő inkább csütörtökre tippelt. Biztosan nem péntek van ma, ezt teljesen ki tudja zárni. Ajsa ugyanis kedden, csütörtökön és pénteken szokott kijönni hozzá. Néha hetekig kimarad a látogatás, különösen télen, de most tavasz óta ismét beállt ez a rendszeresség. Péntek nem lehet, mert akkor tegnap is itt kellett volna lennie. És tegnap este egyedül volt. Így számolt, miközben megtette az utolsó ötven-hatvan lépést a lakókocsijáig.

Ajsával szinte tíz éve ismerték egymást. Ajsa szerint sokkal régebben találkoztak, de a Professor arra a véletlen alkalomra, amikor egy fórumon állítólag egymásnak bemutatták őket, nem emlékezett.

Ajsa alig múlt negyven, bent élt a városban, és miután már nem volt szükség rá az iskolában, mert felszámolták annak könyvtárát, ő vigyázott a kisváros könyvtárára, ahová hetekig rajta kívül senki be sem tette a lábát.

A Professor volt az egyik állandó és ritka látogató, közel tíz évvel ezelőtt így találkoztak.

Nem ígértek egymásnak semmit, csak hagyták, hogy sodorja őket a test akarata. Első pillanattól úgy érezték, hogy testeik egymásra találtak. Ajsa szeretett a Professorhoz simulva aludni.

Kifliben, így hívta.

Mégis legtöbbször az éjszaka kellős közepén vagy a hajnal közeledtével hazabiciklizett, mert rettegéssel gondolt arra, hogy szorosabban kötődjön valakihez. Az együtt alvás pedig ezt jelentette számára.

Lelki szemei előtt megjelentek a szülei, akik nem tudták elengedni egymást, és ebbe pusztultak bele. Ő előbb öntudatlanul, majd nagyon is tudatosan ettől a tanult mintától menekült évek óta. Rettegve gondolt arra, hogy megismétli szülei pocsék életét. A Professorban így találta meg a legjobb társat: szexuálisan tökéletesen találtak, egyik sem szeretett sokat beszélni, inkább a hallgatásban voltak otthonosak.

A Professornak kedvére volt, hogy Ajsa úgy szeretkezett minden alkalommal, mintha élete utolsó aktusa lenne. És teljesen el tudta engedni magát, nem ismert határokat.

Ajsa két pohárba hideg bort töltött, és a lakókocsi előtti asztalra néhány almát rakott egy tálra. Feltűnt, hogy a Professor a szokásosnál

is kevesebbet beszél és valami ritkán látott ismeretlen szomorúság ült ki az arcára.

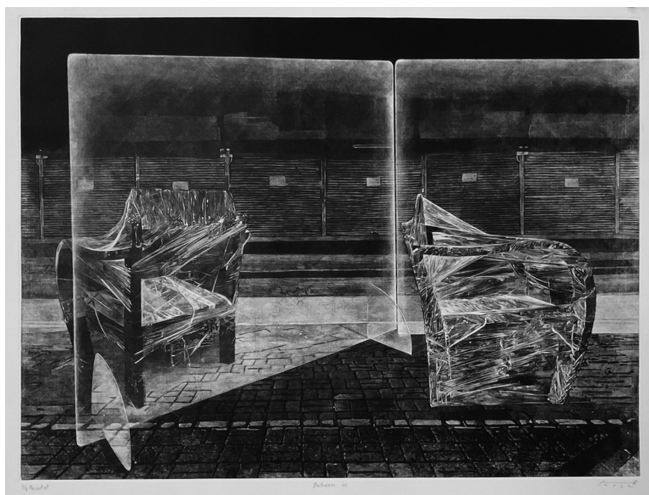
Majd beszélni fog, gondolta magában.

Lábait a Professor ölébe helyezte, s bár a hűvös szellő miatt egy vékony plédet magára terített, mégis úgy érezte, hogy meztelenül ül a széken.

Sodort egy cigarettát, mélyen tüdőre szívta a kevert füstöt, fejét hátradöntötte, és a tiszta égbolton, a csillagok alatt Elon Musk lassan járó fényes műholdjainak sorát kereste.

Előbb a Professor kezeit érezte a combjai között, majd az ölébe fúródó fejet.

A Professor ismét megérezte a jól ismert levendulaillatot, amely Ajsa bőréből láthatatlanul, de állandóan párologott. Ajkaival Ajsa ölébe süllyedt, combjai között lassan haladt felfelé a bódító forrás irányába, és tudta, hogy ma éjszaka nem fogja engedni hazabiciklizni a nőt. Nyelvével megízlelte Ajsát, érezte, ahogy a farka lassan megmerevedik, ám közben nem tudott másra gondolni, csak arra, hogy lesz-e majd valaki, aki őt egy csónakba helyezve a folyón elindítja a tenger felé?

Satitkun Mongkolruangrit (TH): Köztünk, 2022

(59,6 x 79,5 cm, mezzotinto). Magyarország Csíkszeredai Főkonzulátusának díja